

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 נובמבר 2009

ת"א 09-09-22992 מכון התקנים הישראלי ואח' נ' אלמוני ואח'

בקשה מס'
1

בפני כב' השופטת חדוה וינבאום וולצקי

המבקשים

1. מכון התקנים הישראלי
  2. ד.ב.
  3. ח.י.
  4. א.כ.
  5. ד.ע.
  6. ע.ע.
  7. י.ר.
- כולם על ידי ב"כ עוה"ד י. סמואל ואח'

נגד

המשיבים

1. פלוני אלמוני
2. ידיעות תקשורת שותפות רשומה (YNET)
משיבה 2 על ידי ב"כ עוה"ד מ. מזור ואח'

החלטה

מבוא

1. המבקשים עתרו לצו עשה כנגד המשיבה בשלב ראשון ולפיו תחויב המשיבה לגלות את כתובת ה-IP של פלוני שפרסם תגובת לכתבה שפורסמה בידיעות אינטרנט ביום 1.9.09 ואשר נגעה לעובדי מכון התקנים. מתוך קריאת התגובת ניתן להניח בסבירות גבוהה כי היא נכתבה על ידי עובד של המכון שביקש להעיר על התנהלות לא ראויה בעיניו של בכירי המכון.
2. התגובת באה בעקבות כתבה שפורסמה באותו היום ועל פיה מצאה ביקורת של משרד האוצר חריגות שכר חמורות במכון התקנים וכי 100 מתוך 700 עובדי המכון נהנים מדרגת שכר של מנכ"ל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 נובמבר 2009

ת"א 09-09-22992 מכון התקנים הישראלי ואח' נ' אלמוני ואח'

3. בתגובת מצוין הגולש כך: "זה ידוע שהבכירים גונבים במכון אבל יתר 600 העובדים מרוויחים משכורות פחות מהממוצע במשק. מומלץ להתמקד בשמות כמו....(לא ראיתי לחזור על שמות העובדים המוזכרים – ח.ו.ו.) מומלץ לבדוק איך הגיעו למה שהגיעו שכר תפקיד אם לקחו דברים ללא רשות וכד' לפעמים לקחו דברים עם רשות אבל זה לא שלהם."
4. לטענת המבקשים היה בפרסום כדי עבירה על חוק איסור לשון הרע התשכ"ה-1965 ובמקביל להגשת הבקשה לצו זמני הגישו תביעה על סך 350,000 ₪ כנגד המשיבים.
5. משנעשתה פנייה למשיבה, ביום 3.9.09, היא דאגה להסיר את התגובת עוד באותו היום.
6. מאחר ועיקר המחלוקת במסגרת הדיון בצו הזמני הינה משפטית, הוריתי למשיבה להגיב. עתה מצויות בידי בית המשפט התגובה והתגובה לתגובה שהגישו המבקשים.
7. המשיבה מתנגדת לבקשה ומפנה לפסיקה בנושא זה שראתה לדחות בקשות לחשיפת פרטי גולשים מחשש לפגיעה בחופש הביטוי ובעיקר מחשש שלא ניתן יהיה לחשוף שחיתויות של השלטון ו/או גופים ציבוריים גדולים אם הגולשים לא יוכלו לחסות תחת ההגנה של אנונימיות.
8. המבקשים טוענים כי למשיבה אין מעמד של "טוען ציבורי" וכי בסופו של יום מבקשת המשיבה להגן על אינטרסים מסחריים שלה עצמה. הם חולקים על הטענה כי חשיפת פרטי הגולש במקרה זה יש בה כדי "לחנך" את עובדי מכון התקנים לבל יצאו נגד ההנהלה. לטענתם לעובדים יש דרכים לגיטימיות לפנות בבקורת הן בפני מבקר הפנים של המכון והן בפני מבקר המדינה ככל שהם סבורים שנעשים דברים לא ראויים.
9. לטענת המבקשים אי העתרות לבקשתם מבטלת את האינטרסים הלגיטימיים שלהם כאנשים פרטיים שלא יוכפש שמם.
10. המבקשים יוצאים כנגד ניסיונה של המשיבה לפרש את הלך רוחו ומחשבותיו של כותב התגובת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 נובמבר 2009

ת"א 09-09-22992 מכון התקנים הישראלי ואח' נ' אלמוני ואח'

11. המבקשים מסכמים תגובתם בטענה כי אם לא ייחשפו פרטי הגולש, תמנע מהם האפשרות למצות את הדין עם אותו כותב תגובת ומצב זה כמוהו כדחייה על הסף.

דיון

12. מהותה של בקשה זו ודומות לה, הינה במתח שבין הזכות לחופש הביטוי, ובכללה האינטרסים הציבוריים הנובעים מזכות זו, לבין הזכות של אדם לשמו הטוב. בתי המשפט המחוזיים כבר נדרשו לסוגיה זו וניתן למצוא בהם שלוש גישות.

הגישה האחת, היא זו המקדשת את שמו הטוב של אדם ומכאן מתירה חשיפת פרטי גולשים ברוחב לב. גישה זו באה לידי ביטוי בין היתר בהחלטת כב' סגנית הנשיא השופטת ד. פלפל בעניין ה.פ. (ת"א) 1244/07 מזמור הפקות בע"מ נ' מעריב הוצאת מודיעין בע"מ (אתר אינטרנט NRG), (טרם פורסם).

הגישה השנייה, היא זו שרואה ליתן לחופש הביטוי מעמד עליון ולהגבילו רק במקרים קיצוניים כאשר עשויה לקום אחריות פלילית ואינטרס ציבורי נרחב דורש חשיפת פרטי הגולש. גישה זו מוצאת ביטוי בהחלטת כב' השופטת מ. אגמון-גונן בין היתר בעניין בש"א (י-ם) 4995/05 פלונית נ' בזק בינלאומי בע"מ, (טרם פורסם) וכן בה.פ. (ת"א) 541/07 עו"ד סבו נ' ידיעות אינטרנט, (טרם פורסם).

גישה שלישית, שניתן לכוונתה גישת ביניים, הינה הגישה שמבקשת לדרג את גבולות חופש הביטוי האנונימי באופן שככל שהאמירה נוגעת יותר לצנעת חייו של הנפגע ממנה יטה בית המשפט לחשוף את פרטי הגולש ואילו ככל שהאמירה נוגעת לתחום הפוליטי, יטה בית המשפט שלא לחשוף את פרטי הגולש. בטווח עומדות האמירות הנוגעות לעניינים מסחריים-עסקיים. על בית המשפט לשקול כל מקרה לגופו. גישה זו הוצעה לראשונה על ידי כב' השופט י. עמית בעניין בר"ע (חי) 850/06 רמי מור נ' ידיעות אינטרנט מערכות אתר YNET מערכת הפורומים, (טרם פורסם) – כל ההחלטות מצויות במאגרים המשפטיים.

לצורך הדיון שבפניי לא ראיתי לשוב לדיונים המעמיקים שנעשו באותן החלטות ובמאמרים רבים שנכתבו בנושא.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 נובמבר 2009

ת"א 09-09-22992 מכון התקנים הישראלי ואח' נ' אלמוני ואח'

13. לאחר שעברתי על הפסיקה שניתנה בסוגיות אלו ועל מאמרים שנכתבו בעניין גם אני סבורה כדעת כבי' השופט עמית שיש למצוא את שביל הזהב שבין שתי גישות הקיצון. אף אני סבורה כי יש לעשות שימוש במבחן המידתיות בבואנו לבחון האם במקרה הספציפי יש להיעתר לבקשה לחשוף פרטי גולש אם לאו. יש לבחון מהו הנזק שעשוי להיגרם למושא הפרסום לעומת התועלת הציבורית שעשויה לצמוח מאותו פרסום.

14. כך למשל יש ליתן משקל רב ליכולת לחשוף שחיתויות בגופים גדולים רק מקום שפרטי החושף יישארו חסויים. חשיפה של שחיתויות הינה בעלת ערך ציבורי רב ומכאן שראויה להגנה רבה. מנגד כאשר בוחר גולש לפרסם פרטים אינטימיים מחייו הפרטיים של אדם ואשר יכולים לעלות כדי לשון הרע, הנטייה תהיה לחשוף את פרטי אותו גולש שכן החשיבות שבחשיפת הפרטים לציבור הינה קטנה בהשוואה לנזק שנגרם למושא הפרסום.

15. בכל הנוגע לעניין שבפניי ראיתי להביא בחשבון את העובדה שמדובר היה בפרסום בודד ולזמן קצר שכן מיד עם גילוי התגובות ופנייה למשיבה, הוסרה התגובות מהאתר. מכאן שאין מדובר בנזק מתמשך.

16. עוד ראיתי להביא בחשבון כי התגובות באה לאחר פרסום כתבה שעניינה התנהלות המכון ועובדיו כפי שנמצאה על ידי בדיקה של משרד האוצר. מכאן שפרסום בעניין כבר נעשה. זאת מבלי שיש בכך כדי להביע דעה לעניין אמיתות האמור בפרסום. בכל הנוגע לכתבה לא באה כל טרזניה מצד המבקשים ואכן לא ניכר בה כי עסקינן בפרסום העולה כדי לשון הרע.

17. כן יש להביא בחשבון שמדובר במוסד בעל מעמד בציבור ועל כן יש עניין לציבור לדעת את הנעשה בו וכיצד הוא מתנהל.

18. וחשוב מכל, ברי שזהו מסוג אותם מקרים שאם תותר חשיפת הגולשים – לא נמצא אותם עוד במקומותינו שכן אם אדם יידע שזהותו תיחשף, הוא יימנע מחשיפת הפרטים מחשש שיבולע לו בעקבות כך.

19. בבואי לאזן בין האינטרס של המבקשים לתבוע את עלבונם מאותו גולש, לבין האינטרס הציבורי בשמירת האנונימיות של גולשים שמתריעים על מעשים או מחדלים של גורמים ציבוריים או אחרים, נראה לי כי ידו של האינטרס הציבורי במקרה שבפניי על העליונה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 נובמבר 2009

ת"א 09-09-22992 מכון התקנים הישראלי ואח' נ' אלמוני ואח'

משכך אין מקום להוסיף ולילך בדרך שהתווה כב' השופט עמית ולבקש את תגובת הגולש עצמו לאחר שזהותו תיחשף בפני בית המשפט בלבד.

20. חרף המסקנה אליה הגעתי אין לפרש דבריי כאילו שבעת רצון אני מהניסוח שבו אותו גולש ראה להביא את דבריו ובעיקר מפרסום השמות. דווקא השפה העילגת משהו מעמעמת את חוזקה של האמירה שממילא כדעתו של כב' השופט עמית הינה אמירה מוחלשת מתוקף היותה אנונימית. (ראה דבריו בסעיף 34 לפסק הדין בעניין רמי מור שלעיל).

21. אין בפנייה של המשיב 1 אל עובדיו לבוא ולהיחשף בעקבות אותו פרסום, משום פתרון שכן זהו בדיוק החשש שמביא אנשים לומר דברים רק תחת מעטה האנונימיות או לשומרם קרוב לחזה כאשר זהותם גלויה.

22. כך גם לא ראיתי להידרש לטענת המבקשים כי התנגדות המשיבה הינה אך ורק בשל האינטרסים המסחריים שלה ולא מתוך רצון להגן על אינטרס הציבור. גם אם אמת בדבר – אין בכך כדי לאיין את הגיונו ומשקלו של הטיעון.

סוף דבר

23. לאור כל דברי שלעיל ראיתי לדחות את בקשת המבקשים לחשוף את כתובת ה – IP של הגולש שאותו הם מבקשים להוסיף ולתבוע בשל התגובת שכתב בעניינם.

24. כאמור איזון בין הזכויות החוקתיות השונות הביאני במקרה זה שבפניי לדחות את הבקשה.

25. בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

26. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תש"ע, 15 נובמבר 2009, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 נובמבר 2009

ת"א 09-09-22992 מכון התקנים הישראלי ואח' נ' אלמוני ואח'

גלג' אילן

חדוה וינבאום וולצקי, שופטת

הוקלד על ידי .....